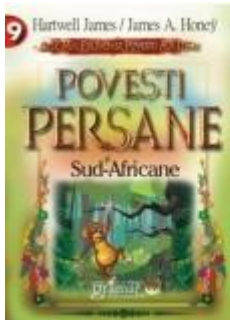

Sirena care s-a încurcat / Băiatul care voia mai multă brânză / Prințesa cu douăzeci de jupe / Pisica și leagănul / Prințul Păianjen și Domnișoara Albă ca Zăpada / Mistrețul cu păr de aur / Regele de Gheață și minunatul său nepot / Elfii și păcălelile lor / Spiridușii și clopotele / Femeia cu trei sute șaiszeci și șase de copii / Oni în călătoriile sale / Legenda pantofului de lemn.

Povești din folclorul olandez adunate în colecția „Cele mai frumoase povești ale lumii”.

Persia are un folclor bogat. Vreme de sute de ani, poveștile din această carte – și multe altele ca ele – au fost ascultate cu mirare de băieții și fetele din acea regiune, care, auzindu-le, își închipuiau pământul natal ca unul plin de trandafiri și lalele, unde zâne frumoase își construiesc palatele în zorii roșiatici și pitici negri zboară de colo-colo prin întunericul miezului nopții.

Un tărâm în care soarele sclipește ca un foc deasupra munților albaștri, iar nuferii se oglesc în lacurile adânci. Un tărâm în care ochii tigrilor sclilesc printre trestii.

Allah a creat Primul Om și i-a dat pământul drept locuință. Iar când Primul Muritor a apărut pe pământ și perii s-au minunat de creația nemaipomenită a lui Allah, Tatăl Răilor l-a privit și invidia i-a cuprins sufletul. Pe loc a născocit un plan prin care să zădărnicească acea lucrare: să sădească sămânța ucigătoare a păcatului în această creatură a Atotputernicului; și în curând Primul Om, fără a bănuși nimic, a primit pe trupul lui curat scuipatul Celui Rău, care l-a lovit în burtă. Dar Allah, milosul, stăpânul tuturor lucrurilor, s-a grăbit să smulgă carnea murdărită și a aruncat-o pe pământ. Așa a luat ființă buricul oamenilor. Bucata de carne, necurată din cauză că scuipatul Celui Rău o spurcase, a căpătat o viață nouă de la țărână și astfel, aproape odată cu omul, a fost creat câinele – jumătate din trupul omului și jumătate din scuipatul Diavolului.

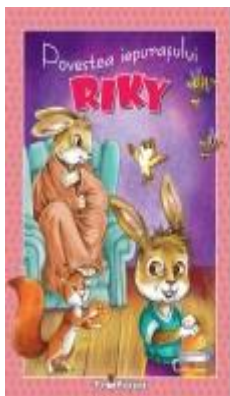
O antologie de povești galeze, având ca eroi: sfinți, monștri, vrăjitoare, oameni din popor.

Ultimii copii din Tokio, ingenioasa distopie a scriitoarei japoneze Yoko Tawada, înfățișează o Japonie devastată de o catastrofă ecologică și izolată de restul lumii. Populația este în pericol de dispariție. Limbajul se reduce treptat, cuvintele ieșind din uz fără să mai fie înlocuite. Efectele contaminării se resimt atât în natură, cât și la nivelul speranței de viață a locuitorilor. Copiii, din ce în ce mai slăbiți fizic, sânt atât de fragili, încât medicii pediatri, neputincioși și epuizați de eforturile făcute pentru a-i salva, încep să se sinucidă. Puțini vor supraviețui închiși între granițele arhipelagului tot mai sărac în plante și animale. Bătrânii, rămași în putere cu mult după ce ating vârsta de o sută de ani, nu pot decât să urmărească, chinuiți de vinovăție, dezastrul ce se desfășoară sub ochii lor. Totuși, nici unul nu se simte mai vinovat decât Yoshiro, crescându-și strănepotul, Mumei, pe care nimeni nu-l întrece în drăgălășenie și care devine tot mai înțelept pe măsură ce trupul i se șubrezește.

O poveste cu zâne, vrăjitoare, copii curajoși și isteți, dragoste fraternă și fapte bune.

Riki este un iepuraș care visează să devină campion la concursurile de viteză și se antrenează zilnic.

Într-o zi, mama lui se îmbolnăvește de gripă și Riki nu mai poate merge la alergat. Prietenii din pădure se îngrijorează și vin la el acasă pentru a-l ajuta: castorul a adus lemne, ursul miere, cârțița răme, albinda polen proaspăt. Riki și prietena lui veverița merg până la livada de la marginea pădurii și aduc o portocală din care fac suc plin de vitamine care o însănătoșește pe mama iepuroaică.

În vremurile de demult, pe întinderea Greciei trăia un neam de păstori care prețuiau lumina și frumusețea. Ei nu se închinau la idoli întunecați, asemenea vecinilor lor, ci și-au plăsmuit zeii lor proprii, frumoși și luminoși. Iar zeii Greciei semănau foarte mult cu oamenii, numai că erau mai înalți, mai chipeși și nu aveau cum să greșească. Monștri care scuipau foc și bestii cu mai multe capete reprezentau tot ce era întunecat și rău. Zeii și marii eroi erau meniți să-i înfrângă. Zeii trăiau pe muntele Olimp, un munte atât de înalt și cu pantele atât de abrupte, încât niciun om nu putea ajunge în vârful lui ca să-i vadă în palatul lor strălucitor. Însă zeii coborau adeseori pe Pământ, uneori în întruchipările lor, alteleori luând înfățișări de oameni sau de animale. Muritorii se închinau la zei, iar zeii se închinau la Mama Pământ. Toți fuseseră zămisliți de ea, căci ea era începutul vieții.